

KOLEKTIV AUTORŮ

SDRUŽOVACÍ PRÁVO

ČMKOS

KOLEKTIV AUTORŮ

SDRUŽOVACÍ PRÁVO

*Legislativní sumář ke „Sdružovacímu právu“
je aktuální k právnímu stavu účinnému k 1. lednu 2018*

ČMKOS

ČESKOMORAVSKÁ KONFEDERACE
ODBOROVÝCH SVAZŮ

2017

SDRUŽOVACÍ PRÁVO

Kolektiv autorů

Vydavatel:

Českomoravská konfederace odborových svazů
Nám. Winstona Churchilla 2
130 00 Praha 3

Vydání I.

Počet stran 48

Praha 2017

© Českomoravská konfederace odborových svazů
Všechna práva vyhrazena.

Legislativní sumář k sdružovacímu právu byl realizován v rámci projektu ČMKOS 2017 „§ 320a ZP I. – Průmysl, vzdělávání, práce, společnost 4.0“, který je financován z prostředků státního rozpočtu ČR prostřednictvím MPSV ČR.

www.cmkos.cz

ISBN 978-80-86809-67-0

O B S A H

PŘEDMLUVA	5
1 CHARTA ZÁKLADNÍCH PRÁV EVROPSKÉ UNIE	7
1.1 ČLÁNEK 12 – SVOBODA SHROMAŽĎOVÁNÍ A SDRUŽOVÁNÍ	7
2 MEZINÁRODNÍ ORGANIZACE PRÁCE	9
2.1 ÚMLUVA Č. 98 – ÚMLUVA O PROVÁDĚNÍ ZÁSAD PRÁVA ORGANIZOVAT SE A KOLEKTIVNĚ VYJEDNÁVAT, 1949	9
2.2 ÚMLUVA Č. 87 – ÚMLUVA O SVOBODĚ SDRUŽOVÁNÍ A OCHRANĚ PRÁVA ODBOROVĚ SE ORGANIZOVAT, 1948	13
3 EVROPSKÁ SOCIÁLNÍ CHARTA, 1996 (REVIDOVANÁ)	19
3.1 ČLÁNEK 5 – PRÁVO ORGANIZOVAT SE	19
3.2 ČLÁNEK 6 – PRÁVO KOLEKTIVNĚ VYJEDNÁVAT	19
4 MEZINÁRODNÍ PAKT O OBČANSKÝCH A POLITICKÝCH PRÁVECH	21
4.1 ČLÁNEK 22	21
5 EVROPSKÁ ÚMLUVA O OCHRANĚ LIDSKÝCH PRÁV A SVOBOD	23
5.1 ČLÁNEK 11 – SVOBODA SHROMAŽĎOVÁNÍ A SDRUŽOVÁNÍ	23
6 LISTINA ZÁKLADNÍCH PRÁV A SVOBOD (USNESENÍ PŘEDSEDNICTVA ČESKÉ NÁRODNÍ RADY ZE DNE 16. PROSINCE 1992)	25
6.1 ČLÁNEK 20	25
6.2 ČLÁNEK 25	25
6.3 ČLÁNEK 27	25
7 ZÁKON, KTERÝM SE MĚNÍ ZÁKON Č. 89/2012 SB., OBČANSKÝ ZÁKONÍK, A DALŠÍ SOUVISEJÍCÍ ZÁKONY (ZÁKON Č. 460/2016 SB.)	27
7.1 § 3025	27
7.2 § 3045	27
7.3 § 3046	27
7.4 § 3051	27

8	ZÁKON O VEŘEJNÝCH REJSTRÁČÍCH PRÁVNICKÝCH A FYZICKÝCH OSOB (ZÁKON Č. 304/2013 SB.) A VYBRANÁ USTANOVENÍ ZÁKONA Č. 460/2013 SB., ZÁKONA, KTERÝM SE MĚNÍ ZÁKON Č. 89/2012 SB., OBČANSKÝ ZÁKONÍK, A DALŠÍ SOUVISEJÍCÍ ZÁKONY	29
8.1	ZÁKON O VEŘEJNÝCH REJSTRÁČÍCH PRÁVNICKÝCH A FYZICKÝCH OSOB (ZÁKON Č. 304/2013 SB.)	29
8.2	VYBRANÁ USTANOVENÍ ZÁKONA Č. 460/2013 SB., ZÁKONA, KTERÝM SE MĚNÍ ZÁKON Č. 89/2012 SB., OBČANSKÝ ZÁKONÍK, A DALŠÍ SOUVISEJÍCÍ ZÁKONY	38
9	ZÁKON O SDRUŽOVÁNÍ V POLITICKÝCH STRANÁCH A V POLITICKÝCH HnutíCH (ZÁKON Č. 424/1991 SB.)	41
9.1	ÚVODNÍ USTANOVENÍ	41
9.2	VZNIK STRANY A Hnutí	43
9.3	REJSTRÁČ STRAN A Hnutí	46
10	ZÁKON, KTERÝM SE MĚNÍ ZÁKON Č. 40/2009 SB., TRESTNÍ ZÁKONÍK, VE ZNĚNÍ POZDĚJŠÍCH PŘEDPISŮ, ZÁKON Č. 169/1999 SB., O VÝKONU TRESTU ODNĚTÍ SVOBODY A O ZMĚNĚ NĚKTERÝCH SOUVISEJÍCÍCH ZÁKONŮ, VE ZNĚNÍ POZDĚJŠÍCH PŘEDPISŮ, A DALŠÍ SOUVISEJÍCÍ ZÁKONY (ZÁKON Č. 58/2017 SB.)	47
10.1	§ 179 – PORUŠOVÁNÍ SVOBODY SDRUŽOVÁNÍ A SHROMAŽĎOVÁNÍ	47
	SEZNAM ZDROJŮ	48
	VNITROSTÁTNÍ PRÁVNÍ PŘEDPISY	48
	MEZINÁRODNÍ PRÁVNÍ PŘEDPISY	48
	OSTATNÍ PRAMENY	48

PŘEDMLUVA

Právo veřejně se sdružovat za účelem vytváření, šíření a prosazování názorů a idejí, je jedním ze základních práv moderní demokratické společnosti, nejenom pro občany daného státu ale všeobecně pro lidi, kteří v něm žijí. V České republice je svoboda sdružování zaručena *Listinou základních práv a svobod (článek 20, 25 a 27)*, *Mezinárodním paktem o občanských a politických právech (článek 22)* a *Evropskou úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod (článek 11)*, *Evropskou sociální chartou (články 5 a 6)*, *Zákonem č. 460/2016 Sb. (Zákon, kterým se mění zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, a další související zákony – § 3025, 3045, 3046 a 3051) a Zákonem o sdružování v politických stranách a v politických hnutích (zákon č. 424/1991 Sb.)*.

Mezinárodní dokumenty OSN zakotvují lidská práva ve *Všeobecné deklaraci lidských práv* z roku 1948 a v *Paktech o politických a občanských právech a hospodářských, sociálních a kulturních právech* z roku 1966. V rámci Rady Evropy a Evropské unie platí *Evropská úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod*, v roce 2000 byla vyhlášena *Charta základních práv Evropské unie* a *Evropská sociální charta*, jejíž první verze byla přijata roku 1961, ovšem v roce 1996 byla revidována.

Dalším důležitým mezinárodním dokumentem doporučujícího charakteru je *Všeobecná deklarace lidských práv*, přijatá Valným shromážděním 10. 12. 1948. Tato deklarace je prvním mezinárodním instrumentem obecné povahy, přiznávající ucelený katalog lidských práv každému jedinci. Všeobecná deklarace ovšem není mezinárodní smlouvou, byla přijata pouze ve formě rezoluce Valného shromáždění OSN, které má doporučující povahu a její ustanovení nejsou závazná.

Sdružovací právo je zárukou svobody ve dvojím smyslu. Na jedné straně dává člověku právo být členem sdružení, které si sám vybere, nebo které se rozhodne založit. Pokud je člověk členem sdružení, má právo být chráněn před diskriminací, jež je vyvolávaná na základě předsudků, spojených s oním sdružením. Toto je zvané pozitivním aspektem. Negativní aspekt se vztahuje na svobodu, jež by se mohla jevit jako protiklad sdružovacího práva. Jedná se totiž o tzv. „právo nesdružovat se“, kdy člověk nemůže být nikým nucen, aby se stal členem sdružení, ani být diskriminován kvůli rozhodnutí nezačlenit se.

Legislativní sumář ke „Sdružovacímu právu“ je aktuální k právnímu stavu účinnému k 1. lednu 2018.

1 CHARTA ZÁKLADNÍCH PRÁV EVROPSKÉ UNIE

1.1 ČLÁNEK 12 – SVOBODA SHROMAŽĎOVÁNÍ A SDRUŽOVÁNÍ

(1) Každý člověk má právo na svobodu pokojného shromažďování a na svobodu sdružovat se s jinými na všech úrovních, zejména v oblasti politiky, odborů a občanských aktivit, včetně práva zakládat na obranu svých zájmů s dalšími osobami odbory či do nich vstupovat.

(2) Politické strany na úrovni Unie se podílejí na vyjadřování politické vůle občanů Unie.

2 MEZINÁRODNÍ ORGANIZACE PRÁCE

2.1 ÚMLUVA Č. 98 – ÚMLUVA O PROVÁDĚNÍ ZÁSAD PRÁVA ORGANIZOVAT SE A KOLEKTIVNĚ VYJEDNÁVAT, 1949

Generální konference Mezinárodní organizace práce, která byla svolána správní radou Mezinárodního úřadu práce do Ženevy a tam se sešla dne 8. června 1949 na svém třicátém druhém zasedání, rozhodnuvši přijmout některé návrhy týkající se provádění zásad práva organizovat se a kolektivně vyjednávat, jež jsou čtvrtým bodem jednacího pořádku zasedání, rozhodnuvši, že tyto návrhy budou mít formu Mezinárodní úmluvy, přijímá dne 1. července 1949 tuto úmluvu, která bude označována jako Úmluva o právu se organizovat a kolektivně vyjednávat, 1949:

Čl. 1

- (1) Pracovníci budou používat přiměřené ochrany proti všem projevům diskriminace směřujícím k ohrožení odborové svobody v jejich zaměstnání.
- (2) Taková ochrana se zejména uplatní, pokud jde o jednání, mající za cíl:
 - a) vázat zaměstnání pracovníky na podmínku, že se nestane členem odborové organizace nebo že zruší svoje členství v odborové organizaci;
 - b) propustit pracovníky nebo ho jiným způsobem poškodit pro jeho členství v odborech nebo pro jeho účast na odborové činnosti v mimopracovní době nebo, se souhlasem zaměstnavatele, během pracovní doby.

Čl. 2

- (1) Organizace pracovníků a zaměstnavatelů požívají při ustavování, činnosti nebo správě svých organizací náležitě ochrany proti jakémukoli zasahování jedněch do záležitostí druhých, ať již přímému či prostřednictvím zástupců nebo členů.
- (2) Za zasahování ve smyslu tohoto článku se pokládají zejména opatření směřující k vytvoření organizací pracovníků ovládaných zaměstnavateli nebo organizacemi zaměstnavatelů nebo k podporování organizací pracovníků finančními nebo jinými prostředky s úmyslem podřídit tyto organizace kontrole zaměstnavatelů nebo organizacím zaměstnavatelů.

Čl. 3

Tam, kde je to nutné, budou zřízeny orgány přiměřené vnitrostátním podmínkám, aby bylo zajištěno respektování práva organizovat se, vymezeného v předchozích člancích.

Čl. 4

Tam, kde je to nutné, budou přijata opatření přiměřená vnitrostátním podmínkám pro povzbuzení a podporování co nejširšího rozvoje a využití metody dobro-

volného vyjednávání mezi zaměstnavateli a organizacemi zaměstnavatelů na jedné straně a organizacemi pracovníků na druhé straně, tak, aby byly upraveny podmínky zaměstnání pomocí kolektivních smluv.

Čl. 5

(1) Do jaké míry budou záruky vyplývající z této úmluvy uplatněny v ozbrojených silách a v policii, bude stanoveno vnitrostátním zákonodárstvím.

(2) Podle zásad stanovených v odstavci 8 článku 19 ústavy Mezinárodní organizace práce, nelze o ratifikaci této úmluvy některým členským státem mít za to, že se dotýká jakéhokoli již existujícího zákona, soudního rozhodnutí, obyčeje nebo dohody, na základě nichž se poskytují příslušníkům ozbrojených sil a policie práva zaručená touto úmluvou.

Čl. 6

Tato úmluva se nezabývá postavením veřejných zaměstnanců pracujících ve státní správě a nebude moci být žádným způsobem vykládána tak, že by poškozovala jejich práva nebo jejich statut.

Čl. 7

Formální ratifikace této úmluvy budou oznámeny generálnímu řediteli Mezinárodního úřadu práce a jím zapsány.

Čl. 8

(1) Tato úmluva zavazuje pouze členské státy Mezinárodní organizace práce, jejichž ratifikace byla zapsána generálním ředitelem.

(2) Nabude účinnosti dvanáct měsíců poté, kdy generální ředitel zapíše ratifikace dvou členských států.

(3) Pro každý další členský stát tato úmluva nabude účinnosti dvanáct měsíců od data, kdy byla zapsána jeho ratifikace.

Čl. 9

(1) Prohlášení, zasílaná generálnímu řediteli Mezinárodního úřadu práce, podle odstavce 2 článku 35 Ústavy Mezinárodní organizace práce, budou uvádět:

- a) území, ohledně nichž se příslušný členský stát zavazuje provádět ustanovení úmluvy beze změny;
- b) území, ohledně nichž se zavazuje provádět ustanovení úmluvy se změnami a podrobnosti o těchto změnách;
- c) území, na nichž není možno úmluvu provádět, a v těchto případech důvody, pro které ji není možno provádět;
- d) území, ohledně nichž si vyhrazuje svá rozhodnutí až do hlubšího posouzení situace.

(2) Závazky uvedené pod písmeny a) a d) prvního odstavce tohoto článku budou považovány za nedílnou součást ratifikace a budou mít stejné účinky.

(3) Každý členský stát se může kdykoliv novým prohlášením zcela nebo zčásti vzdát výhrad obsažených v jeho původním prohlášení na základě ustanovení pod písmeny b), c) nebo d) prvního odstavce tohoto článku.

(4) Každý členský stát může v obdobích, během nichž lze úmluvu vypovědět podle ustanovení článku 11, zaslat generálnímu řediteli nové prohlášení pozměňující v jakémkoli jiném směru znění kteréhokoliv dřívějšího prohlášení a uvádějící údaje o současné situaci v takových územích.

Čl. 10

(1) Prohlášení zaslaná generálnímu řediteli Mezinárodního úřadu práce podle odstavce 4 a 5 článku 35 ústavy Mezinárodní organizace práce budou uvádět, zda ustanovení úmluvy budou prováděna na určitém území beze změny nebo se změnou; pokud bude v prohlášení uvedeno, že ustanovení úmluvy budou prováděna se změnami, musí v něm být podrobně uvedeno, v čem zmíněné změny spočívají.

(2) Členský stát, členské státy nebo příslušný mezinárodní orgán se mohou pozdějším prohlášením zcela nebo částečně vzdát práva dovolávat se kteréhokoliv změny uvedené v dřívějším prohlášení.

(3) Členský stát, členské státy nebo příslušný mezinárodní orgán mohou v obdobích, během nichž lze úmluvu vypovědět podle ustanovení článku 11, zaslat generálnímu řediteli nové prohlášení, pozměňující v jakémkoli jiném směru znění kteréhokoliv dřívějšího prohlášení a obsahující údaje o současném stavu, pokud jde o provádění této úmluvy.

Čl. 11

(1) Každý členský stát, který ratifikoval tuto úmluvu, může ji vypovědět po uplynutí deseti let ode dne, kdy tato úmluva poprvé nabyla účinnosti, písemným sdělením generálnímu řediteli Mezinárodního úřadu práce, který ji zapíše. Výpověď nabude účinnosti jeden rok po dni, kdy byla zapsána.

(2) Každý členský stát, jež ratifikoval tuto úmluvu a který nepoužije práva ji vypovědět podle tohoto článku během roku následujícího po uplynutí období deseti let, jak uvedeno v předchozím odstavci, bude vázán úmluvou na další desetileté období a poté ji bude moci vypovědět vždy po uplynutí desetiletého období za podmínek uvedených v tomto článku.

Čl. 12

(1) Generální ředitel Mezinárodního úřadu práce oznámí všem členským státům Mezinárodní organizace práce zápis všech ratifikací, prohlášení a výpovědí, kterému členové organizace sdělí.

(2) Když bude členským státům Organizace sdělovat zápis druhé ratifikace, jež mu byla oznámena, generální ředitel upozorní členské státy Organizace na datum, kdy tato úmluva nabude účinnosti.

Čl. 13

Generální ředitel Mezinárodního úřadu práce oznámí generálnímu tajemníkovi Spojených národů k zápisu podle článku 102 Charty Spojených národů úplné údaje o všech ratifikacích, prohlášeních a výpovědích, které zapsal podle ustanovení předchozích článků.

Čl. 14

Vždy, bude-li to považovat za nutné, Správní rada Mezinárodního úřadu práce předloží generální konferenci správu o provádění této úmluvy a přezkoumá, zda je záhodno dát na pořad jednání generální konference otázku její úplné nebo částečné revize.

Čl. 15

(1) Přijme-li generální konference novou úmluvu revidující úplně nebo částečně tuto úmluvu a neustanoví-li nová úmluva jinak:

- a) ratifikace nové revidující úmluvy členským státem způsobí ipso iure okamžitou výpověď této úmluvy bez ohledu na ustanovení článku 11, a to s výhradou, že nová revidující úmluva nabude účinnosti;
- b) od doby, kdy nová revidující úmluva nabude účinnosti, tato úmluva přestane být členským státům otevřena k ratifikaci.

(2) Tato úmluva zůstane však v platnosti co do formy a obsahu pro ty členské státy, které ji ratifikovaly a které neratifikovaly revidující úmluvu.

Čl. 16

Anglické a francouzské znění této úmluvy mají stejnou platnost.

2.2 ÚMLUVA Č. 87 – ÚMLUVA O SVOBODĚ SDRUŽOVÁNÍ A OCHRANĚ PRÁVA ODBOROVĚ SE ORGANIZOVAT, 1948

Generální konference Mezinárodní organizace práce, která byla svolána správní radou Mezinárodního úřadu práce do San Franciska a tam se sešla dne 17. června 1948, na svém třicátém prvním zasedání, rozhodnuvši přijmout formou úmluvy některé návrhy, týkající se svobody sdružování a ochrany práva odborově se organizovat, jež jsou sedmým bodem jednacího pořadu zasedání, berouc v úvahu, že preambule ústavy Mezinárodní organizace práce vyhláší uznání zásady svobody sdružování jako prostředek ke zlepšení podmínek zaměstnání a zajištění míru, berouc v úvahu, že Filadelfská deklarace znovu potvrdila, že „svoboda vyjadřování a sdružování je nezbytnou podmínkou stálého pokroku“, berouc v úvahu, že Mezinárodní konference práce na svém třicátém zasedání jednomyslně schválila zásady, které by mohly tvořit základ mezinárodní úpravy, berouc v úvahu, že Valné shromáždění Spojených národů na svém druhém zasedání přijalo za své tyto zásady a vyzvalo Mezinárodní organizaci práce, aby vyvinula všechno své úsilí k tomu, aby bylo možno přijmout jednu nebo více mezinárodních úmluv, přijímá dne 9. července 1948 úmluvu, které bude označována jako Úmluva o svobodě sdružování a ochraně práva odborově se organizovat, 1948:

ČÁST I. SVOBODA SDRUŽOVÁNÍ

Čl. 1

Každý členský stát Mezinárodní organizace práce, pro který platí tato úmluva, se zavazuje uskutečnit následující ustanovení.

Čl. 2

Pracovníci a zaměstnavatelé bez jakéhokoliv rozdílu mají právo bez předchozího schválení ustavovat organizace podle vlastní volby, jakož i stát se členy takových organizací, a to za jediné podmínky, že se podřídí stanovím těchto organizací.

Čl. 3

(1) Organizace pracovníků a zaměstnavatelů mají právo vypracovávat své stanovy a pravidla, zcela svobodně volit své zástupce, organizovat svoji správu a činnost a formulovat svůj program.

(2) Veřejné orgány se zdrží jakéhokoliv zásahu, který by omezoval toto právo nebo zabraňoval jeho zákonnému vykonávání.

Čl. 4

Organizace pracovníků nebo zaměstnavatelů nepodléhají rozpuštění nebo pozastavení činnosti administrativní cestou.

Čl. 5

Organizace pracovníků a zaměstnavatelů mají právo ustavovat federace a konfederace, jakož i stát se jejich členy, a každá organizace, federace nebo konfederace má právo se stát členem mezinárodních organizací pracovníků a zaměstnavatelů.

Čl. 6

Ustanovení výše uvedených článků 2, 3 a 4 se vztahují na federace a konfederace organizací pracovníků a zaměstnavatelů.

Čl. 7

Nabytí statutu právnické osoby organizacemi pracovníků nebo zaměstnavatelů, jejich federacemi a konfederacemi nemůže být podřízeno takovým podmínkám, které by omezovaly provádění ustanovení výše uvedených článků 2, 3 a 4.

Čl. 8

(1) Při vykonávání práv, která jsou jim přiznána touto úmluvou, musí pracovníci, zaměstnavatelé a jejich příslušné organizace, tak jako jiné osoby a organizovaní kolektivy, dbát zákonnosti.

(2) Vnitrostátní zákonodárství nesmí omezovat, ani nesmí být uplatňováno tak, aby omezovalo záruky stanovené touto úmluvou.

Čl. 9

(1) Do jaké míry budou záruky, vyplývající z této úmluvy, uplatněny v ozbrojených silách a v policii, bude stanoveno vnitrostátním zákonodárstvím.

(2) Podle zásad stanovených v odstavci 8 článku 19 ústavy Mezinárodní organizace práce nelze o ratifikaci této Úmluvy některým členským státem mít za to, že se dotýká jakéhokoli již existujícího zákona, soudního rozhodnutí, obyčeje nebo dohody, na základě nichž se poskytují příslušníkům ozbrojených sil a policie práva zaručená touto úmluvou.

Čl. 10

V této úmluvě znamená slovo „organizace“ každou organizaci pracovníků nebo zaměstnavatelů, která má za cíl podporovat a hájit zájmy pracovníků nebo zaměstnavatelů.

ČÁST II. OCHRANA PRÁVA ODBOROVĚ SE ORGANIZOVAT

Čl. 11

Každý členský stát Mezinárodní organizace práce, pro který platí tato úmluva, se zavazuje učinit všechna potřebná a vhodná opatření, aby zajistil pracovníkům a zaměstnavatelům svobodní vykonávání práva odborově se organizovat.

ČÁST III. RŮZNÁ OPATŘENÍ

Čl. 12

(1) Pokud jde o území uvedená v článku 35 Ústavy Mezinárodní organizace práce, zmíněné aktem o změně ústavy Mezinárodní organizace práce z roku 1946, s výjimkou území uvedených v odstavcích 4 a 5 zmíněného takto pozměněného článku, každý členský stát organizace, který ratifikuje tuto úmluvu, zašle generálnímu řediteli Mezinárodního úřadu práce současně s ratifikací úmluvy nebo v době co nejkratší po její ratifikaci prohlášení, v němž uvede:

- a) území, ohledně nichž se zavazuje provádět ustanovení úmluvy beze změny,
- b) území, u nichž se zavazuje provádět ustanovení úmluvy s výhradou změn a podrobnosti o těchto změnách,
- c) území, na nichž není možno úmluvu provádět a v těchto případech důvody, pro které ji není možno provádět,
- d) území, pro něž si vyhrazuje své rozhodnutí.

(2) Závazky uvedené pod písmeny a) a b) prvního odstavce tohoto článku budou považovány za nedílnou součást ratifikace a budou mít stejné účinky.

(3) Každý členský stát se může kdykoli novým prohlášením zcela nebo zčásti vzdát výhrad obsažených v jeho původním prohlášení na základě ustanovení pod písmeny b), c) a d) prvního odstavce tohoto článku.

(4) Každý členský stát může v obdobích, během nichž lze tuto úmluvu vypovědět podle ustanovení článku 16, zaslat generálnímu řediteli nové prohlášení pozměňující v jakémkoliv jiném směru znění kteréhokoli předchozího prohlášení a uvádějící údaje o současné situaci v takových územích.

Čl. 13

(1) Jestliže otázky, které upravuje tato úmluva, spadají do vlastní pravomoci orgánů nemetropolitního území, členský stát odpovědný za mezinárodní styky tohoto území v dohodě s vládou tohoto území může zaslat generálnímu řediteli Mezinárodního úřadu práce prohlášení jménem tohoto území o přijetí závazků obsažených v této úmluvě.

(2) Prohlášení o přijetí závazků obsažených v této úmluvě mohou být zaslána generálnímu řediteli Mezinárodního úřadu práce:

- a) dvěma nebo více členskými státy organizace za území spadající pod jejich společnou pravomoc,
- b) každým mezinárodním orgánem zodpovídajícím za správu nějakého území na základě ustanovení Charty Spojených národů nebo jakéhokoliv jiného platného ustanovení, týkajícího se tohoto území.

(3) Prohlášení zaslání generálnímu řediteli Mezinárodního úřadu práce podle ustanovení uvedených v předchozích odstavcích tohoto článku musí uvádět, zda ustanovení úmluvy budou prováděna na určitém území beze změny nebo se změnou, pokud v prohlášení bude uvedeno, že ustanovení úmluvy budou prováděna se změnami, musí být podrobně uvedeno, v čem zmíněné změny spočívají.

(4) Členský stát, členské státy nebo příslušný mezinárodní orgán se mohou pozdějším prohlášením zcela nebo částečně vzdát práva dovolávat se kterékoli změny uvedení v dřívějším prohlášení.

(5) Členský stát, členské státy nebo příslušný mezinárodní orgán mohou v obdobích, během nichž lze tuto úmluvu vypovědět podle ustanovení článku 16, zaslat generálnímu řediteli noví prohlášení pozměňující v jakémkoli jiném směru znění kteréhokoli dřívějšího prohlášení a obsahující údaje o současném stavu, pokud jde o provádění této úmluvy.

ČÁST IV. ZÁVĚREČNÁ USTANOVENÍ

Čl. 14

Formální ratifikace této Úmluvy budou oznámeny generálnímu řediteli Mezinárodního úřadu práce a jím zapsány.

Čl. 15

(1) Tato úmluva zavazuje toliko členské státy Mezinárodní organizace práce, jejichž ratifikace byla zapsána generálním ředitelem.

(2) Nabude účinnosti dvanáct měsíců poté, kdy generální ředitel zapíše ratifikace dvou členských států.

(3) Pro každý další členský stát tato úmluva nabude účinnosti dvanáct měsíců od data, kdy byla zapsána jeho ratifikace.

Čl. 16

(1) Každý členský stát, který ratifikoval tuto úmluvu, může ji vypovědět po uplynutí deseti let ode dne, kdy tato úmluva poprvé nabyla účinnosti, písemným sdělením generálnímu řediteli Mezinárodního úřadu práce, který je zapíše. Výpověď nabude účinnosti jeden rok po dni, kdy byla zapsána.

(2) Každý členský stát, jenž ratifikoval tuto úmluvu a který nepoužije práva ji vypovědět podle tohoto článku během roku následujícího po uplynutí období deseti let, jak uvedeno v předchozím odstavci, bude vázán úmluvou na další desetileté období a poté ji bude moci vypovědět vždy po uplynutí desetiletého období za podmínek uvedených v tomto článku.

Čl. 17

(1) Generální ředitel Mezinárodního úřadu práce oznámí všem členským státům Mezinárodní organizace práce zápis všech ratifikací, prohlášení a výpovědí, které mu členové organizace sdělí.

(2) Když bude členským státům Organizace sdělovat zápis druhé ratifikace, jež mu byla oznámena, generální ředitel upozorní členské státy Organizace na datum, kdy tato úmluva nabude účinnosti.

Čl. 18

Generální ředitel Mezinárodního úřadu práce oznámí generálnímu tajemníkovi Spojených národů k zápisu podle článku 102 Charty Spojených národů úplné údaje o všech ratifikacích, prohlášeních a výpovědích, které zapsal podle ustanovení předchozích článků.

Čl. 19

Vždy, bude-li to považovat za nutné, správní rada Mezinárodního úřadu práce předloží generální konferenci zprávu o provádění této úmluvy a přezkoumá, zda je záhodno dát na pořad jednání generální konference otázku její úplné nebo částečné revize.

Čl. 20

(1) Přijme-li generální konference novou úmluvu revidující úplně nebo částečně tuto úmluvu a neustanoví-li nová úmluva jinak:

- a) ratifikace nové revidující úmluvy členským státem způsobí ipso iure okamžitou výpověď této úmluvy bez ohledu na ustanovení článku 16, a to s výhradou, že nová revidující úmluva nabude účinnosti,
- b) od doby, kdy nová revidující úmluva nabude účinnosti, tato úmluva přestane být členským státům otevřena k ratifikaci.

(2) Tato úmluva však zůstane v platnosti co do formy a obsahu pro ty členské státy, které ji ratifikovaly a které neratifikovaly revidující úmluvu.

Čl. 21

Anglické a francouzské znění této úmluvy mají stejnou platnost.

3 EVROPSKÁ SOCIÁLNÍ CHARTA, 1996 (REVIDOVANÁ)

3.1 ČLÁNEK 5 – PRÁVO ORGANIZOVAT SE

S cílem zajistit nebo podpořit svobodu pracovníků a zaměstnavatelů vytvářet místní, národní nebo mezinárodní organizace k ochraně jejich hospodářských a sociálních zájmů, nebo svobodu připojit se k takovým organizacím, se smluvní strany zavazují, že vnitrostátní právní předpisy nebudou takové, aby bránily, nebo nebudou aplikovány tak, aby bránily této svobodě. Rozsah, v jakém se budou záruky stanovené v tomto článku vztahovat na policii, bude stanoven vnitrostátními zákony nebo nařízeními. Princip aplikace těchto záruk na členy ozbrojených sil a rozsah, v jakém se budou vztahovat na osoby v této kategorii, bude rovněž stanoven vnitrostátními zákony nebo nařízeními.

3.2 ČLÁNEK 6 – PRÁVO KOLEKTIVNĚ VYJEDNÁVAT

S cílem zajistit účinný výkon práva kolektivně vyjednávat, se smluvní strany zavazují:

1. podporovat společné konzultace mezi pracovníky a zaměstnavateli,
2. podporovat tam, kde je to nutné a vhodné, mechanismy pro dobrovolné vyjednávání mezi zaměstnavateli nebo organizacemi zaměstnavatelů a organizacemi pracovníků za účelem stanovení pracovních podmínek kolektivními smlouvami,
3. podporovat vytvoření a využívání vhodných mechanismů pro smírcí a dobrovolné rozhodčí řízení pro urovnání pracovních sporů a uznat:
4. právo pracovníků a zaměstnavatelů na kolektivní akci v případě konfliktu zájmů, včetně práva na stávkou, s výhradou závazků vyplývajících z platné kolektivní smlouvy, kterou před tím uzavřeli.

4 MEZINÁRODNÍ PAKT O OBČANSKÝCH A POLITICKÝCH PRÁVECH

4.1 ČLÁNEK 22

(1) Každý má právo na svobodu sdružovat se s jinými, i právo zakládat na ochranu svých zájmů odborové organizace a přistupovat k nim.

(2) Výkon tohoto práva nesmí být žádným způsobem omezován; výjimkou jsou omezení, jež jsou stanovena zákonem a jež jsou nutná v demokratické společnosti v zájmu národní nebo veřejné bezpečnosti, veřejného pořádku, ochrany veřejného zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných. Nic v tomto článku nebrání omezit zákonem výkon tohoto práva příslušníkům ozbrojených sil a policie.

(3) Nic v tomto článku neopravňuje smluvní strany Úmluvy Mezinárodní Organizace práce z roku 1948 o svobodě sdružování a ochraně práva organizovat se, aby přijaly zákonodárná opatření, jež by prejudikovala záruky stanovené v tomto Paktu nebo aplikovala právo takovým způsobem, jenž by tyto záruky prejudikoval.

5 EVROPSKÁ ÚMLUVA O OCHRANĚ LIDSKÝCH PRÁV A SVOBOD

5.1 ČLÁNEK 11 – SVOBODA SHROMAŽĎOVÁNÍ A SDRUŽOVÁNÍ

(1) Každý má právo na svobodu pokojného shromažďování a na svobodu sdružování se s jinými, včetně práva zakládat na obranu svých zájmů odbory nebo vstupovat do nich.

(2) Na výkon těchto práv nemohou být uvalena žádná omezení kromě těch, která stanoví zákon, a která jsou nezbytná v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, ochrany pořádku a předcházení zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných. Tento článek nebrání uvalení zákonných omezení na výkon těchto práv příslušníky ozbrojených sil, policie a státní správy.

6 LISTINA ZÁKLADNÍCH PRÁV A SVOBOD (USNESENÍ PŘEDSEDNICTVA ČESKÉ NÁRODNÍ RADY ZE DNE 16. PROSINCE 1992)

6.1 ČLÁNEK 20

(1) Právo svobodně se sdružovat je zaručeno. Každý má právo spolu s jinými se sdružovat ve spolcích, společnostech a jiných sdruženích.

(2) Občané mají právo zakládat též politické strany a politická hnutí a sdružovat se v nich.

(3) Výkon těchto práv lze omezit jen v případech stanovených zákonem, jestliže to je v demokratické společnosti nezbytné pro bezpečnost státu, ochranu veřejné bezpečnosti a veřejného pořádku, předcházení trestným činům nebo pro ochranu práv a svobod druhých.

(4) Politické strany a politická hnutí, jakož i jiná sdružení jsou odděleny od státu.

6.2 ČLÁNEK 25

(1) Občanům tvořícím národní nebo etnické menšiny se zaručuje všestranný rozvoj, zejména právo společně s jinými příslušníky menšiny rozvíjet vlastní kulturu, právo rozšiřovat a přijímat informace v jejich mateřském jazyku a sdružovat se v národnostních sdruženích. Podrobnosti stanoví zákon.

(2) Občanům příslušejícím k národnostním a etnickým menšinám se za podmínek stanovených zákonem zaručuje též

- a) právo na vzdělání v jejich jazyku,
- b) právo užívat jejich jazyka v úředním styku,
- c) právo účasti na řešení věcí týkajících se národnostních a etnických menšin.

6.3 ČLÁNEK 27

(1) Každý má právo svobodně se sdružovat s jinými na ochranu svých hospodářských a sociálních zájmů.

(2) Odborové organizace vznikají nezávisle na státu. Omezovat počet odborových organizací je nepřípustné, stejně jako zvýhodňovat některé z nich v podniku nebo v odvětví.

(3) Činnost odborových organizací a vznik a činnost jiných sdružení na ochranu hospodářských a sociálních zájmů mohou být omezeny zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu bezpečnosti státu, veřejného pořádku nebo práv a svobod druhých.

(4) Právo na stávkou je zaručeno za podmínek stanovených zákonem; toto právo nepřísluší soudcům, prokurátorům, příslušníkům ozbrojených sil a příslušníkům bezpečnostních sborů.

7 ZÁKON, KTERÝM SE MĚNÍ ZÁKON Č. 89/2012 SB., OBČANSKÝ ZÁKONÍK, A DALŠÍ SOUVISEJÍCÍ ZÁKONY (ZÁKON Č. 460/2016 SB.)

7.1 § 3025

(1) Ustanovení tohoto zákona o právnických osobách a spolku se použijí na odborové organizace a organizace zaměstnavatelů přiměřeně jen v tom rozsahu, v jakém to neodporuje jejich povaze zástupců zaměstnanců a zaměstnavatelů podle mezinárodních smluv, kterými je Česká republika vázána a které upravují svobodu sdružování a ochranu práva svobodně se sdružovat.

(2) Odborová organizace a organizace zaměstnavatelů vznikají dnem následujícím po dni, v němž bylo doručeno příslušnému orgánu veřejné moci oznámení o jejich založení; to platí obdobně, pokud dochází ke změně nebo zániku odborové organizace.

7.2 § 3045

(1) Sdružení podle zákona č. 83/1990 Sb., o sdružování občanů, ve znění pozdějších předpisů, se považují za spolky podle tohoto zákona. Sdružení má právo změnit svoji právní formu na ústav nebo sociální družstvo podle jiného zákona.

(2) Organizační jednotky sdružení způsobilé jednat svým jménem podle zákona č. 83/1990 Sb., o sdružování občanů, ve znění pozdějších předpisů, se považují za pobočné spolky podle tohoto zákona. Statutární orgán hlavního spolku podá do tří let ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona návrh na zápis pobočného spolku, jinak posledním dnem této lhůty právní osobnost pobočného spolku zaniká.

7.3 § 3046

Odborová organizace, organizace zaměstnavatelů včetně organizací mezinárodních a jejich organizační jednotky evidované podle zákona č. 83/1990 Sb., o sdružování občanů, ve znění pozdějších předpisů, se považují za odborové organizace a organizace zaměstnavatelů podle tohoto zákona.

7.4 § 3051

Zájmová sdružení právnických osob vzniklá podle dosavadních právních předpisů se i nadále řídí dosavadními právními předpisy. Zájmové sdružení právnických osob má právo změnit svoji právní formu na spolek podle tohoto zákona; ustanovení tohoto zákona o přeměně právní formy právnických osob se použijí obdobně.

8 ZÁKON O VEŘEJNÝCH REJSTRÍCÍCH PRÁVNICKÝCH A FYZICKÝCH OSOB (ZÁKON Č. 304/2013 SB.) A VYBRANÁ USTANOVENÍ ZÁKONA Č. 460/2013 SB., ZÁKONA, KTERÝM SE MĚNÍ ZÁKON Č. 89/2012 SB., OBČANSKÝ ZÁKONÍK, A DALŠÍ SOUVISEJÍCÍ ZÁKONY

8.1 ZÁKON O VEŘEJNÝCH REJSTRÍCÍCH PRÁVNICKÝCH A FYZICKÝCH OSOB (ZÁKON Č. 304/2013 SB.)

§ 1

VEŘEJNÉ REJSTRÍKY

- (1) Veřejnými rejstříky právnických a fyzických osob podle tohoto zákona (dále jen „veřejný rejstřík“) se rozumí spolkový rejstřík, nadační rejstřík, rejstřík ústavů, rejstřík společenství vlastníků jednotek, obchodní rejstřík a rejstřík obecně prospěšných společností.
- (2) Do veřejného rejstříku se zapisují zákonem stanovené údaje o právnických a fyzických osobách (dále jen „zapsaná osoba“).
- (3) Veřejný rejstřík je informačním systémem veřejné správy.
- (4) Veřejný rejstřík je veden v elektronické podobě. Veřejný rejstřík vede soud (dále jen „rejstříkový soud“).

§ 2

REJSTRÍKOVÝ SOUD

- (1) Rejstříkový soud vede pro každou zapsanou osobu, odštěpný závod jejího obchodního závodu (dále jen „závod“), závod zahraniční osoby nebo její odštěpný závod a pobočný spolek nebo jinou obdobnou organizační jednotku zahraničního spolku vyvíjejícího činnost na území České republiky zvláštní vložku. Součástí veřejného rejstříku je sbírka listin.
- (2) Rejstříkový soud zveřejní zápis do veřejného rejstříku, jeho změnu nebo výmaz (dále jen „zápis“), jakož i uložení listin, včetně listin v elektronické podobě (dále jen „listina“) do sbírky listin bez zbytečného odkladu po zápisu.
- (3) Rejstříkový soud oznámí zveřejňované údaje nejpozději do 5 pracovních dnů ode dne zápisu také příslušnému správci daně z příjmů, orgánu vykonávajícímu státní statistickou službu, příslušnému živnostenskému úřadu a orgánu, který vydal jiné podnikatelské oprávnění. Rejstříkový soud oznámí příslušnému živnostenskému úřadu, že osoba, které byl vydán výpis podle zákona upravujícího živnostenské podnikání, nepodala návrh na zápis nebo jejímu návrhu nebylo vyhověno.
- (4) Rozsah a způsob zveřejnění zápisu upraví vláda nařízením.

SKUTEČNOSTI ZAPISOVANÉ DO VEŘEJNÉHO REJSTRÍKU

§ 25

(1) Do veřejného rejstříku se zapíše

- a) jméno a sídlo nebo adresa místa pobytu, popřípadě také bydliště, liší-li se od adresy místa pobytu, zapsané osoby,
- b) předmět činnosti nebo podnikání nebo vymezení účelu osoby, vyžaduje-li to jiný zákon,
- c) právní forma právnické osoby,
- d) den vzniku a zániku právnické osoby,
- e) u fyzické osoby, bez ohledu na důvod zápisu, datum narození, rodné číslo, bylo-li jí přiděleno, a adresa místa pobytu, popřípadě také bydliště, liší-li se od adresy místa pobytu,
- f) identifikační číslo osoby, které zapsané osobě přidělí rejstříkový soud; identifikační číslo osoby poskytne rejstříkovému soudu správce základního registru právnických osob, podnikajících fyzických osob a orgánů veřejné moci,
- g) název statutárního orgánu, neplyne-li ze zákona, počet členů statutárního orgánu, jméno a sídlo nebo adresa místa pobytu, popřípadě také bydliště, liší-li se od adresy místa pobytu, osoby, která je členem statutárního orgánu, s uvedením způsobu, jak za právnickou osobu jedná, a den vzniku a zániku její funkce; je-li členem statutárního orgánu právnická osoba, také jméno a adresa místa pobytu, popřípadě také bydliště, liší-li se od adresy místa pobytu, osoby, která ji při výkonu funkce zastupuje,
- h) má-li být zřízen kontrolní orgán, jeho název, neplyne-li ze zákona, počet členů kontrolního orgánu, jméno a adresa místa pobytu, popřípadě také bydliště, liší-li se od adresy místa pobytu, nebo sídlo osoby, která je členem kontrolního orgánu, a den vzniku a zániku její funkce; je-li členem kontrolního orgánu právnická osoba, také jméno a adresa místa pobytu, popřípadě také bydliště, liší-li se od adresy místa pobytu, osoby, která ji při výkonu funkce zastupuje,
- i) jméno a adresa místa pobytu, popřípadě také bydliště, liší-li se od adresy místa pobytu, prokuristy, jakož i způsob, jakým jedná, včetně uvedení údaje o tom, že se prokura vztahuje jen na určitou pobočku nebo na určitý závod, jejich identifikace a údaj o tom, zda je prokurista oprávněn zcizit nebo zatížit nemovitou věc,
- j) údaj o tom, že právnická osoba má zapsán status veřejné prospěšnosti a kdy jí byl přiznán, údaj o tom, že bylo zahájeno řízení o odnětí statusu, a údaj o tom, kdy byl tento status vymazán, a důvod jeho odnětí,

k) další skutečnost, o které to stanoví tento nebo jiný zákon, nebo jiná důležitá skutečnost, o jejíž zápis požádá zapsaná osoba, má-li na takovém zápisu právní zájem, a

l) den, k němuž byl zápis proveden.

(2) Navrhne-li to zapsaná osoba společně s návrhem na zápis a je-li to ve veřejném zájmu, může rejstříkový soud rozhodnout, že se údaje zapsané do veřejného rejstříku o členech orgánů a o sídle zapsané osoby zpřístupní veřejnosti; to neplatí pro obchodní společnosti a družstva podle zákona upravujícího právní poměry obchodních společností a družstev (dále jen „obchodní korporace“). Rozhodne-li rejstříkový soud podle věty první, může opis zápisu podle § 3 až 5 obdržet pouze zapsaná osoba nebo ten, kdo na tom má právní zájem, a § 2 odst. 2 se nepoužije. Údaje o členech orgánu odborové organizace se zpřístupní veřejnosti jen na základě písemné žádosti odborové organizace.

SPOLKOVÝ REJSTŘÍK

§ 26

(1) Do spolkového rejstříku se zapisují

- a) spolky, odborové organizace, mezinárodní odborové organizace, organizace zaměstnavatelů a mezinárodní organizace zaměstnavatelů (dále jen „spolek“),
- b) pobočné spolky a
- c) další osoby, o nichž tak stanoví jiný zákon.

(2) Návrh na zápis ve věcech pobočného spolku podle odstavce 1 písm. b) podává spolek podle odstavce 1 písm. a).

§ 27

(1) Do spolkového rejstříku se dále zapisují

- a) zahraniční spolky, vyvíjející činnost na území České republiky, a
- b) pobočné spolky nebo jiné obdobné organizační jednotky zahraničních spolků vyvíjejících činnost na území České republiky (dále jen „zahraniční pobočný spolek“).

(2) Návrh na zápis podává zahraniční spolek.

§ 28

Návrh na změnu nebo výmaz zápisu může podat osoba uvedená v § 26 nebo 27.

SBÍRKA LISTIN

§ 66

Sbírka listin obsahuje:

- a) zakladatelské právní jednání právnické osoby, statut nadace, statut nadačního fondu nebo ústavu, je-li vydán, statut svěřenského fondu, veřejnou listinu o osvědčení průběhu ustavující schůze družstva a o rozhodnutí ustavující schůze družstva o přijetí stanov, stanovy družstva, stanovy spolku, usnesení ustavující schůze spolku, byl-li spolek založen usnesením ustavující schůze, rozhodnutí příslušného orgánu spolku o založení, zrušení nebo přeměně pobočného spolku, stanovy odborové organizace, mezinárodní odborové organizace, organizace zaměstnavatelů nebo mezinárodní organizace zaměstnavatelů a oznámení o založení odborové organizace, mezinárodní odborové organizace, organizace zaměstnavatelů nebo mezinárodní organizace zaměstnavatelů, a jejich pozdější změny; po každé změně musí být uloženo také jejich platné úplné znění,
- b) rozhodnutí o volbě nebo jmenování, odvolání nebo doklad o jiném ukončení funkce osob, které jsou členem statutárního orgánu, likvidátorem, insolvenčním správcem nebo vedoucím odštěpného závodu nebo které jako zákonem upravený orgán nebo jako jeho členové jsou oprávněny zavazovat právnickou osobu nebo ji zastupovat před soudem nebo se takto podílejí na řízení nebo kontrole právnické osoby, rozhodnutí soudu o vyloučení člena statutárního orgánu z výkonu funkce podle zákona upravujícího právní poměry obchodních společností a družstev a rozhodnutí o ručení člena orgánu při úpadku obchodní korporace podle zákona upravujícího právní poměry obchodních společností a družstev, rozhodnutí o jmenování, odvolání nebo doklad o jiném ukončení funkce svěřenského správce,
- c) výroční zprávy, řádné, mimořádné a konsolidované účetní závěrky, nejsou-li součástí výroční zprávy, stanoví-li povinnost jejich uložení do sbírky listin zákon upravující účetnictví osob a vyžaduje-li jejich vyhotovení jiný zákon, návrh rozdělení zisku nebo vypořádání ztráty a jejich konečnou podobu, nejsou-li součástí účetní závěrky, a zprávu auditora o ověření účetní závěrky,
- d) rozhodnutí o zrušení právnické osoby, rozhodnutí, jímž se ruší rozhodnutí o zrušení právnické osoby, rozhodnutí o přeměně právnické osoby, rozhodnutí o zrušení rozhodnutí o přeměně právnické osoby, rozhodnutí soudu o neplatnosti právnické osoby, konečnou zprávu o průběhu likvidace a rozhodnutí soudu o jmenování opatrovníka právnické osobě, rozhodnutí o zrušení svěřenského fondu, doklad o jiném důvodu skončení správy svěřenského fondu, rozhodnutí, že majetek svěřenského fondu bude převeden do jiného svěřenského fondu nebo do vlastnictví právnické osoby,

- e) projekt přeměny; byl-li projekt přeměny uveřejněn způsobem umožňujícím dálkový přístup podle zákona upravujícího přeměny obchodních společností a družstev, vzniká povinnost uložit projekt přeměny do sbírky listin až spolu s návrhem na zápis,
- f) smlouvu o sloučení nadace, nadačního fondu nebo ústavu, rozhodnutí o jejím schválení, rozhodnutí soudu o neplatnosti smlouvy o sloučení a rozhodnutí správní rady o změně právní formy nadace, nadačního fondu nebo ústavu,
- g) smlouvu o sloučení spolků, smlouvu o splynutí spolků a smlouvu o rozdělení sloučením, projekt rozdělení spolků se založením nových spolků a rozhodnutí o změně právní formy spolku,
- h) oznámení o zrušení nebo neschválení projektu přeměny, byl-li po jeho založení zrušen nebo neschválen; to platí obdobně pro oznámení o zrušení nebo neschválení smlouvy o sloučení nebo změně právní formy podle písmene f) a g),
- i) rozhodnutí soudu, kterým byla vyslovena neplatnost projektu přeměny nebo neplatnost usnesení valné hromady nebo členské schůze, kterým byl projekt přeměny schválen,
- j) posudek znalce na ocenění nepeněžitěho vkladu při založení nadace, nadačního fondu, ústavu, společnosti s ručením omezeným nebo akciové společnosti nebo při zvýšení jejich základního nebo nadačního kapitálu, posudek znalce na ocenění nepeněžitěho vkladu do družstva, posudek znalce na ocenění jmění při přeměnách obchodních společností a družstev a posudek znalce na ocenění majetku při úplatném nabytí majetku akciové společnosti od zakladatelů podle zákona upravujícího právní poměry obchodních společností a družstev,
- k) rozhodnutí soudu vydaná podle zákona upravujícího řešení úpadku, hrozícího úpadku a oddlužení fyzických a právnických osob ve vztahu k zapsané osobě, svěřenskému správci nebo majetku ve svěřenském fondu, a to
 1. usnesení o zahájení insolvenčního řízení,
 2. usnesení o předběžných opatřeních,
 3. rozhodnutí o úpadku nebo jiné rozhodnutí o insolvenčním návrhu,
 4. usnesení o prohlášení konkursu a o schválení konečné zprávy,
 5. usnesení o povolení reorganizace a usnesení o schválení reorganizačního plánu a jeho změn a
 6. usnesení, jímž se insolvenční řízení končí,
- l) zprávu o vztazích mezi ovládající osobou a osobou ovládanou a mezi ovládanou osobou a osobami ovládanými stejnou ovládající osobou a zprávu znalce o jejím přezkoumání,

- m) rozhodnutí soudu o zrušení nebo zúžení rozsahu společného jmění manželů; v případě nabytí právní moci rozhodnutí soudu o rozvodu manželů musí být uložena dohoda o vypořádání společného jmění nebo rozhodnutí soudu, popřípadě prohlášení podnikatele, že k dohodě ani rozhodnutí soudu nedošlo,
- n) rozhodnutí valné hromady o pověření představenstva nebo správní rady akciové společnosti zvýšit základní kapitál,
- o) rozhodnutí soudu o nařízení výkonu rozhodnutí postižením účasti povinného v obchodní korporaci, jakož i rozhodnutí soudu o zastavení výkonu rozhodnutí, vyrozumění o zahájení exekuce, exekuční příkaz na postižení podílu některého společníka ve společnosti, jakož i rozhodnutí o zastavení exekuce nebo sdělení, že exekuce skončila jinak než zastavením,
- p) rozhodnutí podle písmene o) týkající se výkonu rozhodnutí nebo exekuce postižením prodeje závodu obchodní korporace nebo jeho části, rozhodnutí podle písmene o) týkající se výkonu rozhodnutí nebo exekuce postižením závodu nebo jeho části ve svěřenském fondu,
- q) rozhodnutí soudu o neplatnosti rozhodnutí orgánu právnické osoby,
- r) rozhodnutí příslušného státního orgánu o udělení státního souhlasu působit jako soukromá vysoká škola podle zákona upravujícího právní poměry vysokých škol,
- s) doklad o koupi závodu podle ustanovení občanského zákoníku o koupi závodu,
- t) rozhodnutí soudu o změně nadačního účelu, rozhodnutí soudu o nahrazení původního účelu veřejně prospěšného svěřenského fondu podobným účelem,
- u) rozhodnutí správní rady nadace o zvýšení nebo snížení nadačního kapitálu,
- v) rozhodnutí soudu o přemístění sídla nadace, nadačního fondu nebo ústavu do zahraničí,
- w) smlouvu o vložení daru do nadační jistiny, ve které je omezena dispozice s tímto majetkem, smlouvu nebo jiný doklad o zvýšení majetku ve svěřenském fondu zřízeném za soukromým účelem, k němuž došlo jinak než z výnosů majetku, který byl do svěřenského fondu vyčleněn,
- x) rozhodnutí valné hromady o tom, že zaměstnanci nemusí splatit celý emisní kurs upsaných akcií nebo je mohou nabývat za jiných zvýhodněných podmínek,
- y) u právnické osoby, která přemístila své sídlo do zahraničí, doklad o zápisu do příslušné evidence cílového státu, jehož právem se tato osoba řídí, pokud právo cílového státu takový zápis příkazuje, a
- z) další listiny, o kterých tak stanoví zákon, nebo o jejichž uložení požádá zapsaná osoba, má-li na tom právní zájem.

§ 121

(1) Odborová organizace, mezinárodní odborová organizace, organizace zaměstnavatelů a mezinárodní organizace zaměstnavatelů vznikají dnem následujícím po dni, v němž bylo doručeno rejstříkovému soudu oznámení o založení této právnické osoby; to platí obdobně, pokud dochází ke změně nebo zániku odborové organizace.

(2) Rejstříkový soud provede zápis do 5 pracovních dnů.

(3) Ustanovení části první hlavy II, částí druhé a třetí se na zápis vzniku odborové organizace, mezinárodní odborové organizace, organizace zaměstnavatelů a mezinárodní organizace zaměstnavatelů nepoužijí.

(4) Návrh na zápis změny a na výmaz právnické osoby podle odstavce 1 lze podat pouze na formuláři, jehož náležitosti stanoví vyhláškou Ministerstvo spravedlnosti.

(5) Odborová organizace má právo na zápis svého sídla do veřejného rejstříku podle sídla zaměstnavatele, u kterého působí, nebo jeho části, u které působí.

§ 122

(1) Zapsaná osoba přizpůsobí do 6 měsíců ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona zapsaný stav stavu požadovanému tímto zákonem, ledaže se jedná o osobu zapsanou do spolkového rejstříku.

(2) Osoba zapsaná do spolkového rejstříku přizpůsobí do 3 let ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona zapsaný stav stavu požadovanému tímto zákonem.

(3) Nepřizpůsobí-li zapsaná osoba zapsaný stav stavu požadovanému tímto zákonem ve lhůtě podle odstavců 1 a 2, rejstříkový soud ji k tomu vyzve a stanoví ve výzvě dodatečnou přiměřenou lhůtu ke splnění této povinnosti; uplyne-li dodatečná lhůta marně, soud na návrh rejstříkového soudu nebo osoby, která na tom osvědčí právní zájem, zapsanou osobu zruší a nařídí její likvidaci. Část věty první za středníkem se nevztahuje na odborové organizace, mezinárodní odborové organizace, organizace zaměstnavatelů a mezinárodní organizace zaměstnavatelů.

§ 123

(1) Obchodní rejstřík podle dosavadních právních předpisů se dnem nabytí účinnosti tohoto zákona považuje za obchodní rejstřík podle tohoto zákona.

(2) Nadační rejstřík podle dosavadních právních předpisů se dnem nabytí účinnosti tohoto zákona považuje za nadační rejstřík podle tohoto zákona.

(3) Rejstřík obecně prospěšných společností podle dosavadních právních předpisů se dnem nabytí účinnosti tohoto zákona považuje za rejstřík obecně prospěšných společností podle tohoto zákona.

(4) Rejstřík společenství vlastníků jednotek podle dosavadních právních předpisů se dnem nabytí účinnosti tohoto zákona považuje za rejstřík společenství vlastníků jednotek podle tohoto zákona.

§ 124

(1) Registr zájmových sdružení právnických osob podle dosavadních právních předpisů se považuje za spolkový rejstřík podle tohoto zákona.

(2) Pro účely tohoto zákona vykonávají působnost krajských úřadů v oblasti evidování zájmových sdružení právnických osob rejstříkové soudy.

(3) Krajské úřady předají do 1 měsíce po nabytí účinnosti tohoto zákona příslušným rejstříkovým soudům spisy.

(4) Údaje, které rejstříkový soud převezme ze základního registru osob, zapíše bez řízení.

§ 125

(1) Evidence občanských sdružení, odborových organizací, organizací zaměstnavatelů a jejich organizačních jednotek, které jsou oprávněny jednat svým jménem, vedená Ministerstvem vnitra podle zákona č. 83/1990 Sb., o sdružování občanů, ve znění pozdějších předpisů, se považuje za spolkový rejstřík podle tohoto zákona.

(2) Ministerstvo vnitra předá příslušným rejstříkovým soudům do 3 měsíců po dni nabytí účinnosti tohoto zákona spisy a do 1 měsíce po dni nabytí účinnosti tohoto zákona v elektronické podobě o občanském sdružení, jeho organizační jednotce, odborové organizaci, mezinárodní odborové organizaci, organizaci zaměstnavatelů, mezinárodní organizaci zaměstnavatelů údaje o

- a) názvu,
- b) číslu registrace,
- c) identifikačním číslem osoby,
- d) dni vzniku,
- e) právní formě a
- f) sídle vyjádřené referenční vazbou kódu adresního místa na referenční údaj o adrese v základním registru územní identifikace.

(3) Údaje, které rejstříkový soud převezme ze základního registru osob, zapíše bez řízení; tímto zápisem je splněna povinnost podle § 3045 odst. 2 občanského zákoníku.

§ 126

(1) Mezinárodní nevládní organizace, kterým bylo podle zákona č. 116/1985 Sb., o podmínkách činnosti organizací s mezinárodním prvkem v Československé socialistické republice, ve znění pozdějších předpisů, povoleno vyvíjet činnost, se považují za právnické osoby, které zřídily v České republice zahraniční pobočný spolek podle občanského zákoníku.

(2) Mezinárodní nevládní organizace a zvláštní organizace pro zastoupení zájmů České republiky v mezinárodních nevládních organizacích, které byly zřízeny nebo kterým bylo povoleno mít sídlo v České republice podle zákona č. 116/1985 Sb., o podmínkách činnosti organizací s mezinárodním prvkem v Československé socialistické republice, ve znění pozdějších předpisů, se považují za spolky podle občanského zákoníku.

§ 127

(1) Evidence mezinárodních nevládních organizací a jejich organizačních jednotek, které jsou oprávněny jednat svým jménem, vedená Ministerstvem vnitra podle zákona č. 116/1985 Sb., o podmínkách činnosti organizací s mezinárodním prvkem v Československé socialistické republice, ve znění pozdějších předpisů, se považuje za spolkový rejstřík podle tohoto zákona.

(2) Ministerstvo vnitra předá příslušným rejstříkovým soudům do 3 měsíců po dni nabytí účinnosti tohoto zákona spisy a do 1 měsíce po dni nabytí účinnosti tohoto zákona v elektronické podobě o mezinárodní nevládní organizaci údaje o

- a) názvu,
- b) číslu jednacím,
- c) identifikačním číslem osoby,
- d) dni vzniku,
- e) právní formě a
- f) sídle vyjádřené referenční vazbou kódu adresního místa na referenční údaj o adrese v základním registru územní identifikace.

(3) Údaje, které rejstříkový soud převezme ze základního registru osob, zapíše bez řízení.

§ 128

Po dobu 3 let ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona vydá rejstříkový soud ohledně osob, na které se vztahují § 124 až 127, namísto úředně ověřeného opisu podle § 4 pouze potvrzení o zápisu právnické osoby do veřejného rejstříku.

8.2 VYBRANÁ USTANOVENÍ ZÁKONA Č. 460/2013 SB., ZÁKONA, KTERÝM SE MĚNÍ ZÁKON Č. 89/2012 SB., OBČANSKÝ ZÁKONÍK, A DALŠÍ SOUVISEJÍCÍ ZÁKONY

§ 1451

- (1) Svěřenský fond je zřízen, když svěřenský správce přijme pověření k jeho správě; je-li svěřenských správců více, postačí, pokud pověření přijme alespoň jeden z nich.
- (2) Svěřenský fond vzniká dnem zápisu do evidence svěřenských fondů.
- (3) Byl-li však svěřenský fond zřízen pořizáním pro případ smrti, vznikne smrtí zůstavitele. Do evidence svěřenských fondů se zapíše po svém vzniku.

§ 1452

- (1) Každý svěřenský fond musí mít statut. Statut svěřenského fondu vydává zakladatel. Zřizuje-li se svěřenský fond pořizáním pro případ smrti, použije se přiměřeně § 311.
- (2) Statut obsahuje alespoň
 - a) označení svěřenského fondu,
 - b) označení majetku, který tvoří svěřenský fond při jeho vzniku,
 - c) vymezení účelu svěřenského fondu,
 - d) podmínky pro plnění ze svěřenského fondu,
 - e) údaj o době trvání svěřenského fondu; není-li uvedena, platí, že fond byl zřízen na dobu neurčitou,
 - f) má-li být ze svěřenského fondu plněno určité osobě jako obmyšlenému, určení této osoby, nebo způsobu, jak bude obmyšlený určen, a
 - g) počet svěřenských správců a způsob jejich jednání.
- (3) Statut vyžaduje formu veřejné listiny.

§ 1457

- (1) Zakladatel má právo jmenovat obmyšleného a určit mu plnění ze svěřenského fondu, ledaže statut svěřenského fondu určí něco jiného.
- (2) Nevyužije-li zakladatel práva podle odstavce 1, jmenuje obmyšleného a určí mu plnění ze svěřenského fondu svěřenský správce. Jedná-li se o svěřenský fond zřízený k soukromému účelu, může svěřenský správce vykonat toto právo, jestliže statut určí okruh osob, ze kterého lze obmyšleného jmenovat.

(3) Jmenování nebo jiné určení obmyšleného svěřenského fondu zřízeného k soukromému účelu je účinné dnem, kdy byl obmyšlený zapsán do evidence svěřenských fondů.

(4) Obmyšlenému lze přiznat právo na plody nebo užitky ze svěřenského fondu nebo právo na majetek ze svěřenského fondu, případně na podíly na nich.

§ 1474

Naloží-li svěřenský správce při zániku správy s majetkem podle statutu, popřípadě vydá-li majetek podle § 1472 nebo převede-li jej podle § 1473, svěřenský fond zanikne. Svěřenský správce podá návrh na výmaz svěřenského fondu z evidence svěřenských fondů do třiceti dnů od zániku svěřenského fondu.

§ 1867

Uzavřel-li spotřebitel na období delší než jeden rok smlouvu, kterou nabyt za úplatu právo na výhodu spojenou s ubytováním, popřípadě s dopravou nebo jinými službami, má právo ve lhůtě čtrnácti dnů ode dne, kdy obdržel výzvu podle § 1866 odst. 2, počínaje obdržením výzvy k zaplacení druhé splátky, vypovědět smlouvu bez výpovědní doby, a to bez uvedení důvodu a bez jakékoliv sankce. Toto ustanovení se nedotýká jiných způsobů zániku závazku stanovených zákonem nebo smlouvou.

§ 1988

(1) Zakazuje se započtení proti pohledávce výživného pro nezletilého, který není plně svéprávný.

(2) Zakazuje se započtení proti pohledávce na náhradu újmy způsobené na zdraví, ledaže se jedná o vzájemnou pohledávku na náhradu téhož druhu.

9 ZÁKON O SDRUŽOVÁNÍ V POLITICKÝCH STRANÁCH A V POLITICKÝCH HnutíCH (ZÁKON Č. 424/1991 SB.)

9.1 ÚVODNÍ USTANOVENÍ

§ 1

(1) Občané mají právo se sdružovat v politických stranách a v politických hnutích (dále jen "strany a hnutí"). Výkon tohoto práva slouží občanům k jejich účasti na politickém životě společnosti, zejména na vytváření zákonodárných sborů a orgánů vyšších územních samosprávných celků a orgánů místní samosprávy. Zvláštní zákony stanoví, ve kterých případech je výkon tohoto práva omezen.

(2) K výkonu tohoto práva není třeba povolení státního orgánu.

(3) Tento zákon se nevztahuje na sdružování občanů

- a) ve spolcích,
- b) k výdělečné činnosti nebo zajištění řádného výkonu určitých povolání,
- c) v církevních a náboženských společnostech.

§ 2

(1) Strany a hnutí podléhají registraci podle tohoto zákona.

(2) Členem strany a hnutí mohou být pouze fyzické osoby.

(3) Členem strany a hnutí může být občan starší 18 let, může být však členem pouze jedné strany nebo hnutí.

(4) Ustanovení zvláštních zákonů o neslučitelnosti členství nebo funkcí ve stranách a hnutích s výkonem jiných činností či funkcí nejsou tímto zákonem dotčena.

§ 3

(1) Strany a hnutí jsou právnickými osobami. Státní orgány mohou do jejich postavení a činnosti zasahovat jen na základě zákona a v jeho mezích.

(2) Nikdo nesmí být nucen k členství ve stranách a hnutích. Ze strany a hnutí může každý svobodně vystoupit.

(3) Nikdo nesmí být omezován ve svých právech proto, že je členem strany a hnutí, že se účastní jejich činnosti nebo je podporuje anebo že stojí mimo ně.

§ 4

Vznikat a vyvíjet činnost nemohou strany a hnutí,

- a) které porušují ústavu a zákony nebo jejichž cílem je odstranění demokratických základů státu,

- b) které nemají demokratické stanovy nebo nemají demokraticky ustanovené orgány,
- c) které směřují k uchopení a držení moci zamezujícím druhým stranám a hnutím ucházet se ústavními prostředky o moc nebo které směřují k potlačení rovnoprávnosti občanů,
- d) jejichž program nebo činnost ohrožují mravnost, veřejný pořádek nebo práva a svobodu občanů.

§ 5

(1) Strany a hnutí jsou odděleny od státu. Nesmějí vykonávat funkce státních orgánů ani tyto orgány nahrazovat. Nesmějí řídit státní orgány ani ukládat povinnosti osobám, které nejsou jejich členy.

(2) Strany a hnutí nesmějí být ozbrojeny a nesmějí zřizovat ozbrojené složky.

(3) Strany a hnutí mohou být organizovány zásadně na územním principu. Zakládat a organizovat činnost stran a hnutí na pracovištích nebo v případech stanovených zvláštními zákony je nepřípustné.

9.2 VZNIK STRANY A HNUTÍ

§ 6

(1) Strana a hnutí vznikají registrací nebo na základě skutečností, které ji nahrazují (§ 8 odst. 4 a 6 a § 21).

(2) Návrh na registraci strany a hnutí (dále jen "návrh na registraci") podává nejméně tříčlenný přípravný výbor strany a hnutí (dále jen "přípravný výbor"), který je oprávněn vyvíjet pouze činnost směřující ke vzniku strany a hnutí. Členy přípravného výboru musí být občané, kteří dosáhli věku 18 let. Návrh na registraci podepíší všichni členové přípravného výboru a uvedou svoje jména a příjmení, data narození a bydliště. Dále uvedou, kdo z členů přípravného výboru je zmocněn jednat jejich jménem. K návrhu na registraci přípravný výbor připojí

- a) petici alespoň jednoho tisíce občanů požadujících, aby strana a hnutí vznikly. K podpisu pod peticí musí občan uvést své jméno a příjmení, datum narození a bydliště,
- b) stanovy (organizační řád) ve dvojnásobném vyhotovení, v nichž musí být uvedeny:
 1. název a zkratka strany a hnutí,
 2. sídlo,
 3. programové cíle,
 4. práva a povinnosti členů,
 5. ustanovení o organizačních jednotkách, pokud budou zřízeny, zejména vymezení rozsahu, v němž mohou ve prospěch strany majetek nabývat, hospodařit a nakládat s ním, popřípadě nabývat jiná majetková práva, a rozsahu, v němž mohou jednat a zavazovat se jménem strany,
 6. orgány včetně orgánů statutárních, rozhodčích a revizních, způsob jejich ustavování a vymezení jejich oprávnění,
 7. způsob, jakým statutární orgány jednají a podepisují, zda a v jakém rozsahu mohou činit právní úkony jménem strany a hnutí i jiní členové či pracovníci,
 8. zásady hospodaření,
 9. způsob stanovení členských příspěvků, mají-li členové strany a hnutí uloženu povinnost platit členské příspěvky. Je-li členský příspěvek člena za kalendářní rok větší než 50 000 Kč, uvede politická strana nebo politické hnutí tuto skutečnost s identifikačními údaji člena v příloze výroční finanční zprávy podle § 18 odst. 1.
 10. způsob naložení s majetkovým zůstatkem, který vyplyne z likvidace majetku a závazků v případě zrušení strany a hnutí, pokud tento zůstatek nepřipadne státu (§ 13 odst. 7).

(3) Název strany a hnutí a jeho zkratka se musí výrazně lišit od názvu a zkratky stran a hnutí, které již vyvíjejí činnost na území České republiky, aby nebyly vzájemně zaměnitelné.

(4) Sídlo strany a hnutí musí být na území České republiky.

(5) Pokud stanovy neurčují něco jiného, jedná jménem strany a hnutí až do ustavení orgánů uvedených v odstavci 2 písm. b) bodu 6 přípravný výbor. Orgány strany a hnutí musí být ustaveny nejpozději do 6 měsíců od vzniku strany a hnutí. Nejsou-li orgány v této lhůtě ustaveny, dá Ministerstvo vnitra (dále jen „ministerstvo“) podnět k návrhu na pozastavení činnosti strany a hnutí (§ 14).

§ 7

(1) Návrh na registraci se podává ministerstvu.

(2) Nemá-li návrh na registraci náležitosti podle § 6 nebo jsou-li v něm neúplné nebo nepřesné údaje, ministerstvo na to přípravný výbor bezodkladně, nejpozději do 5 dnů od doručení návrhu na registraci, písemně upozorní s tím, že dokud nebudou tyto nedostatky odstraněny, řízení o registraci nebude zahájeno.

(3) Neupozorní-li ministerstvo do 10 dnů od doručení návrhu na registraci přípravný výbor podle odstavce 2, má se za to, že návrh na registraci nemá nedostatky.

(4) Nesouhlasí-li přípravný výbor s upozorněním ministerstva, může se do 15 dnů od doručení upozornění domáhat žalobou ve správním soudnictví určení, že návrh na registraci nemá nedostatky.

(5) Řízení o registraci je zahájeno dnem, kdy ministerstvu dojde návrh na registraci, který nemá nedostatky uvedené v odstavci 2, nebo dnem, kdy rozhodnutí soudu podle odstavce 4, jímž bylo určeno, že návrh na registraci nemá nedostatky, nabylo právní moci.

§ 8

(1) Ministerstvo registraci odmítne, jestliže stanovy strany a hnutí jsou v rozporu s § 1 až 5 a § 6 odst. 3 a 4. Jinak provede registraci.

(2) Ministerstvo provede registraci nebo rozhodne o jejím odmítnutí do 15 dnů ode dne zahájení řízení o registraci.

(3) Provede-li ministerstvo registraci, zašle ve lhůtě uvedené v odstavci 2 zmocněnci přípravného výboru jedno vyhotovení stanov, na němž vyznačí den registrace, a druhé vyhotovení stanov se s vyznačením registrace vloží do spisu.

(4) Nebylo-li zmocněnci přípravného výboru do 30 dnů od zahájení řízení o registraci doručeno rozhodnutí ministerstva o odmítnutí registrace, strana a hnutí vzniknou dnem následujícím po uplynutí této lhůty; tento den je dnem registrace. Na

žádost zmocněnce přípravného výboru mu ministerstvo zašle jedno vyhotovení stanov, na němž vyznačí den registrace.

(5) Přípravný výbor může do 30 dnů ode dne doručení rozhodnutí o odmítnutí registrace podat u příslušného soudu opravný prostředek. K přezkoumání je příslušný Nejvyšší soud České republiky.

(6) Pravomocné rozhodnutí soudu, kterým se ruší rozhodnutí ministerstva o odmítnutí návrhu na registraci, tuto registraci nahrazuje. Na žádost zmocněnce přípravného výboru mu ministerstvo zašle jedno vyhotovení stanov, na němž vyznačí den registrace.

(7) Registraci provede ministerstvo zápisem strany a hnutí do rejstříku stran a hnutí.

(8) Pro výkon státní správy na úseku sdružování v politických stranách a v politických hnutích může ministerstvo využívat referenční údaje ze základního registru obyvatel v rozsahu jména, popřípadě jmen, příjmení, adresy místa pobytu a dat narození.

9.3 REJSTŘÍK STRAN A HNUTÍ

§ 9

(1) Rejstřík stran a hnutí vedený ministerstvem je veřejný seznam, do kterého se zapisují nebo vyznačují zákonem stanovené údaje týkající se stran a hnutí. Jeho součástí je sbírka listin obsahující stanovy, usnesení o ustavení orgánů, usnesení o změně stanov a usnesení o zrušení strany a hnutí. Rejstřík stran a hnutí je každému přístupný. Každý má právo do něj nahlížet, pořizovat si kopie a výpisy. Na požádání vydá ministerstvo úřední potvrzení o zápisu nebo o tom, že zápis není proveden.

(2) Do rejstříku stran a hnutí se zapisují tyto údaje:

- a) název, zkratka a sídlo strany a hnutí s uvedením dne a čísla registrace,
- b) den registrace změny stanov,
- c) zánik strany a hnutí s uvedením dne a právního důvodu výmazu.

(3) Do rejstříku stran a hnutí se dále vyznačují tyto údaje:

- a) identifikační číslo osoby přidělené straně nebo hnutí; identifikační číslo osoby poskytne správce základního registru osob,
- b) jméno, příjmení, datum narození a adresa místa pobytu osob, které jsou statutárním orgánem strany a hnutí nebo jeho členy, s uvedením způsobu, jakým jednají jménem strany a hnutí,
- c) pozastavení činnosti strany a hnutí,
- d) zrušení strany a hnutí,
- e) vstup do likvidace včetně jména, příjmení, data narození a adresy místa pobytu likvidátora,
- f) zahájení insolvenčního řízení, rozhodnutí o úpadku, rozhodnutí o způsobu řešení úpadku, rozhodnutí, jímž se insolvenční řízení končí, jméno, příjmení (obchodní firma) a sídlo insolvenčního správce.

(4) Do rejstříku stran a hnutí se zapíše nebo vyznačí také změna nebo zánik skutečností podle odstavců 2 a 3.

§ 10

Strana a hnutí jsou povinny oznámit písemně ministerstvu údaje uvedené v § 9 odst. 3 písm. b), d) a e) do 15 dnů ode dne, kdy bylo příslušným orgánem strany a hnutí ve věci rozhodnuto. Oznámení musí být doloženo usnesením těchto orgánů.

**10 ZÁKON, KTERÝM SE MĚNÍ ZÁKON Č. 40/2009 SB.,
TRESTNÍ ZÁKONÍK, VE ZNĚNÍ POZDĚJŠÍCH PŘEDPISŮ,
ZÁKON Č. 169/1999 SB., O VÝKONU TRESTU ODNĚTÍ
SVOBODY A O ZMĚNĚ NĚKTERÝCH SOUVISEJÍCÍCH ZÁKONŮ,
VE ZNĚNÍ POZDĚJŠÍCH PŘEDPISŮ, A DALŠÍ SOUVISEJÍCÍ
ZÁKONY (ZÁKON Č. 58/2017 SB.)**

10.1§ 179 – PORUŠOVÁNÍ SVOBODY SDRUŽOVÁNÍ A SHROMAŽĎOVÁNÍ

(1) Kdo jiného násilím, pohrůzkou násilí nebo pohrůzkou jiné těžké újmy omezuje ve výkonu jeho sdružovacího nebo shromažďovacího práva, bude potrestán odnětím svobody až na dvě léta nebo zákazem činnosti.

(2) Kdo se v souvislosti se shromážděním, které podléhá oznamovací povinnosti, násilím nebo pohrůzkou bezprostředního násilí protíví pořádkovým opatřením svolavatele nebo určených pořadatelů takového shromáždění, bude potrestán odnětím svobody až na jeden rok.

SEZNAM ZDROJŮ

VNITROSTÁTNÍ PRÁVNÍ PŘEDPISY

- Usnesení č. 2/1993 Sb., Listina základních práv a svobod In: Sbíрка zákonů
- Zákon č. 460/2016 Sb., Zákon, kterým se mění zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, a další související zákony In: Sbíрка zákonů
- Zákon č. 58/2017 Sb., Zákon, kterým se mění zákon č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 169/1999 Sb., o výkonu trestu odnětí svobody a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony In: Sbíрка zákonů
- Zákon č. 424/1991 Sb., Zákon o sdružování v politických stranách a v politických hnutích In: Sbíрка zákonů
- Zákon č. 304/2013 Sb., Zákon o veřejných rejstřících právnických a fyzických osob In Sbíрка zákonů

MEZINÁRODNÍ PRÁVNÍ PŘEDPISY

- Charta základních práv Evropské Unie (2007)
- Úmluva Mezinárodní organizace práce o provádění zásad práva organizovat se a kolektivně vyjednávat (1949)
- Úmluva Mezinárodní organizace práce o svobodě sdružování a ochraně práva odborově se organizovat (1948)
- Mezinárodní pakt o občanských a politických právech (1966)
- Evropská úmluva o ochraně lidských práv a svobod (1950)
- Revidovaná Evropská sociální charta Rady Evropy (1996)

OSTATNÍ PRAMENY

- MADĚRYČOVÁ, Alexandra. *Základní lidská práva a svobody a jejich procesní ochrana*. Brno, 2008. Diplomová práce. Masarykova Univerzita. Právnická fakulta.

Právo veřejně se sdružovat za účelem vytváření, šíření a prosazování názorů a idejí, je jedním ze základních práv moderní demokratické společnosti, nejenom pro občany daného státu ale všeobecně pro lidi, kteří v něm žijí. V České republice je svoboda sdružování zaručena Listinou základních práv a svobod (článek 20, 25 a 27), Mezinárodním paktem o občanských a politických právech (článek 22) a Evropskou úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod (článek 11), Evropskou sociální chartou (články 5 a 6), Zákonem č. 460/2016 Sb. (Zákon, kterým se mění zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, a další související zákony – § 3025, 3045, 3046 a 3051) a Zákonem o sdružování v politických stranách a v politických hnutích (zákon č. 424/1991 Sb.).

Mezinárodní dokumenty OSN zakotvují lidská práva ve Všeobecné deklaraci lidských práv z roku 1948 a v Paktech o politických a občanských právech a hospodářských, sociálních a kulturních právech z roku 1966. V rámci Rady Evropy a Evropské unie platí Evropská úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod, v roce 2000 byla vyhlášena Charta základních práv Evropské unie a Evropská sociální charta, jejíž první verze byla přijata roku 1961, ovšem v roce 1996 byla revidována.

Důležitým mezinárodním dokumentem doporučujícího charakteru je Všeobecná deklarace lidských práv, přijatá Valným shromážděním 10. 12. 1948. Tato deklarace je prvním mezinárodním instrumentem obecné povahy, přiznávající ucelený katalog lidských práv každému jedinci. Všeobecná deklarace ovšem není mezinárodní smlouvou, byla přijata pouze ve formě rezoluce Valného shromáždění OSN, které má doporučující povahu a její ustanovení nejsou závazná.

Sdružovací právo je zárukou svobody ve dvojím smyslu. Na jedné straně dává člověku právo být členem sdružení, které si sám vybere, nebo které se rozhodne založit. Pokud je člověk členem sdružení, má právo být chráněn před diskriminací, jež je vyvolávána na základě předsudků, spojených s oním sdružením. Toto je zvané pozitivním aspektem. Negativní aspekt se vztahuje na svobodu, jež by se mohla jevit jako protiklad sdružovacího práva. Jedná se totiž o tzv. „právo nesdružovat se“, kdy člověk nemůže být nikým nucen, aby se stal členem sdružení, ani být diskriminován kvůli rozhodnutí nezačlenit se.

Materiál byl realizován v rámci projektu ČMKOS 2017 „§ 320a ZP I. - Průmysl, vzdělávání, práce, společnost 4.0“, který je financován z prostředků státního rozpočtu ČR prostřednictvím MPSV ČR.

